

A bűvész és a lány

Egyszer egy bűvész nagy tömeg előtt mutogatta tudományát.

Szajátatva állta körül a nép; ámulva figyelték, mi mindent tud: nyulat varázsol elő kalapból, galambot röptet ki a kabátja ujjából, és még sok mindenféle furcsa dolgot művel.

De mind között a kakas volt a legfurcsább.

Egyszer csak ugyanis a bűvész intésére előlépkedett egy kakas, csőrében egy óriási gerendával, s azt olyan ügyesen ellensúlyozta, olyan könnyedén vitte, mintha nem is gerenda volna, hanem könnyű tollpihe.

Volt a nézők közt egy lány, aki aznap reggel négylevelű lóherét talált a réten; márpedig mindenki tudja, hogy aki négylevelű lóherét talál, annak nemcsak szerencséje lesz, hanem csodálatos nagy bölcsessége is.

Nagy bölcsességében a lány nyomban észre is vette, hogy a kakas bűvészkedése pusztá szemfényvesztés, mert amit cipel, nem gerenda, hanem csak egy szalmaszál.

Fölkiáltott és összecsapta a kezét:

- Ó, ti balgák, hát nem látjátok?! Nem gerenda az, hanem közönséges szalmaszál!

A varázslatnak abban a pillanatban vége lett, s mindenki látta, hogy a kakas gerenda helyett vékonyka kis szalmaszálat tart a csőrében.

Nosza, nagy csúfsággal, szitkozódással, elkergették a bűvészt.

Szedte is az irháját a mutatványos, de közben ette a méreg, és erősen megfogadta magában, hogy bosszút áll a fölsüléséért a lányon.

Telt-múlt az idő, nem is kellett soknak elmúlnia, s érkezett a lány lakodalma. Úgy volt, hogy a szomszéd faluban tartják az esküvőt, ott lakott a vőlegény; s a lány fényes-díszes menetben vonult át a mennyegző színhelyére.

Elindult a menet; tágas, nagy rét volt a falu közt, azon kellett áthaladniuk.

Mentek hát, elől a menyasszony meg a családja, s mögöttük a falu apraja-nagyja.

Egyszer csak látja a menyasszony, hogy egy megáradt patak állja el az útjukat. Sehol se híd, se palló: csak csobogó víz.

“Sebaj – gondolja a menyasszony -, ezért még nem fordulunk vissza!”

Fölkapta szép csipkés menyasszonyi szoknyáját, és belegázolt a vízbe, hogy majd átlábal a patakon.

Éppen a közepén állt, magasra emelt szoknyával, mikor megszólal egy kárörvendő hang:

- Ej, te világ okosa, hová tetted a szemedet? Azt hiszed, vízben állsz, azért emelgeted a szoknyádat?

Abban a pillanatban fölnyílt a lány szeme: látta, hogy nem vízben áll, nem megáradt patakban, hanem magasra emelt szoknyával egy kéken virágzó lentábla közepén.

A többiek is mind ráocsúdtak az igazságra, s elkezdtek hahotázva kacagni a lányon.

A lány mit tehetett mást, világgá szaladt szégyenében. Még szerencse, hogy fölemelte a szoknyáját, úgy legalább könnyen tudott szaladni.

Most is szalad, ha meg nem állt.